

Sygn. akt VI U 250/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 grudnia 2015 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 31 grudnia 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy E. W.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W.

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

w związku z odwołaniem E. W.

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)roku, Nr (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VI U 250/15

UZASADNIENIE

E. W. złożyła odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. z dnia (...)roku, Nr (...), utrzymującego w mocy orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. w przedmiocie ustalenia lekkiego stopnia niepełnosprawności (k. 1).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 26 maja 2015 roku Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. wniósł o oddalenie odwołania wskazując, że w toku postępowania Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W. zaliczył zainteresowaną do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Po wniesieniu odwołania, na podstawie dokumentacji medycznej i badania lekarskiego, skład orzekający podtrzymał kwalifikację poprzedniego organu o zaliczeniu odwołującej do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

U E. W. rozpoznano stan po artroskopii lewego stawu kolanowego bez istotnej dysfunkcji, stan po zmiążdżeniu skóry podudzia lewego z bliznowcem bez dysfunkcji czynnościowej lewego stawu skokowego oraz dyskopatię zwyrodnieniową kręgosłupa szyjnego bez dysfunkcji czynnościowej. W ocenie biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii lekarza R. K. u E. W. występuje lekki stopień niepełnosprawności (k. 19).

Także schorzenia kardiologiczne naruszają sprawność organizmu wnioskodawczyni i stanowią w ocenie dra n. med. specjalisty kardiologa K. K. o niepełnosprawności w stopniu lekkim (k. 62).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach rozpoznawanej sprawy, a w szczególności w aktach Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w W., a także w oparciu o dowody z opinii biegłych sądowych: dra n. med. specjalisty kardiologa K. K. oraz biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii lekarza R. K..

Zgromadzone w niniejszej sprawie dowody z dokumentów Sąd ocenił jako wiarygodne, bowiem są one nie tylko spójne wewnętrznie, ale i korespondują ze sobą tworząc logiczną całość. Dlatego też stanowiły podstawę ustalonego przez Sąd stanu faktycznego w niniejszej sprawie.

Podobnie Sąd ocenił opinie biegłych sądowych dra n. med. specjalisty kardiologa K. K. oraz z zakresu ortopedii i traumatologii lekarza R. K.. Zdaniem Sądu przedłożone opinie są jasne oraz rzeczowe. W ocenie Sądu brak jest podstaw do zakwestionowania ich rzetelności, dlatego też jako nie budzące wątpliwości, stanowiły wartościowy materiał dowodowy, na którym Sąd opierał się przy wydawaniu orzeczenia w niniejszej sprawie.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego (k. 81).

Odwołująca zgłaszała zastrzeżenia do opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii lekarza R. K., jednak zadaniem Sądu brak było podstaw do dopuszczania dowodu z kolejnych opinii. Nie można bowiem skutecznie wnioskować o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego jedynie na tej podstawie, że dotychczasowa opinia jest niekorzystna dla strony. Stanowisko to jest uzasadnione utrwalonym już orzecznictwem sądowym. Przykładowo można wskazać w tym miejscu wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 25 sierpnia 2011r. (I ACa 316/11 LEX nr 1095795) zgodnie z którym, niedopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego jest prawidłowe w sytuacji, jeżeli opinia nie odpowiada oczekiwaniom strony i nie zgłasza ona żadnych merytorycznych uwag do opinii. Samo stwierdzenie strony, że się z nią nie zgadza, nie oznacza, że opinia jest wadliwa. Podobnej treści jest również teza 2 wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 25 czerwca 2009r. (V ACa 139/09 LEX nr 551993) zgodnie z którą, o ewentualnym dopuszczeniu dowodu z opinii innego biegłego tej samej specjalności nie może decydować wyłącznie wniosek strony, lecz zawarte w tym wniosku konkretne uwagi i argumenty podważające miarodajność dotychczasowej opinii lub co najmniej miarodajność tę poddające w wątpliwość. W przeciwnym wypadku wniosek taki musi być uznany za zmierzający wyłącznie do nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu, co winno skutkować jego pominięciem. W przedmiotowej sprawie przekonanie odwołującej o wyższym stopniu niepełnosprawności wynika jedynie z subiektywnego przekonania, nie popartego żadnymi dowodami. Sąd uznał, iż opiniom złożonym w przedmiotowej sprawie przez biegłych sądowych nie można niczego zarzucić, dlatego oceniając je jako prawidłowe i wiarygodne, na ich podstawie dokonał ustaleń faktycznych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2011 roku, Nr 127, poz. 721 ze zm.) stanowi, że ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, które stosuje się do realizacji celów określonych ustawą:

- 1)znaczny;
- 2)umiarkowany;
- 3)lekki.

Zgodnie z art. 4 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych:

ust. 1. Do znacznego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji.

ust. 2. Do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu, niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

ust. 3. Do lekkiego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne.

ust. 4. Niezdolność do samodzielnej egzystencji oznacza naruszenie sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację.

Sąd swoje rozstrzygnięcie oparł na rzetelnych, przekonywujących i zbieżnych ze sobą pisemnych opiniach biegłych sądowych dra n. med. specjalisty kardiologa K. K. oraz z zakresu ortopedii i traumatologii lekarza R. K..

W ocenie Sądu opinie biegłych sądowych są wiarygodne, jasne, rzeczowe i nawzajem się uzupełniają. Zostały sporządzone przez specjalistów z zakresu schorzeń rozpoznanych u odwołującej, po dogłębnej analizie całej dokumentacji medycznej oraz dodatkowo, po przeprowadzeniu przez biegłych badań lekarskich. W ocenie Sądu wszystkie okoliczności dotyczące sprawy zostały wyjaśnione treścią pisemnych opinii biegłych.

Opinie biegłych sądowych, jako logiczne i wyczerpujące, Sąd uznał za podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia, przyjmując zawarte w nich ustalenia za własne. Biegli sądowi nie znaleźli podstaw do zaliczenia odwołującej do wyższego stopnia niepełnosprawności.

W świetle poczynionych powyżej ustaleń faktycznych, w tym na podstawie opinii biegłych, w ocenie Sądu, brak jest podstaw do uznania E. W. za osobę niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym lub znacznym.

Z uwagi na powyższe, odwołanie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. w zw. z art. 3 oraz 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (tekst jednolity Dz. U. z 2011 roku, Nr 127, poz. 721 ze zm.).

ZARZĄDZENIE

(...)